

59 זמן להקרבתם, כגון פר העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים לציבור או
 60 בכורות ליחיד, **הָקָא וְהָקָא** – כאן וכאן, בין בבמה גדולה ובין בבמה
 61 קטנה, **לא קרב, והרי מעשר פתמה מכלל חובות שאין קבוע להן**
 62 **זמן הוא, ועל כן לדעתו אינו קרב בבמות, ואיתקש – והוקש מעשר**
 63 **דינן למעשר בהמה, שנאמר (דברים יב כב) 'עשר תעשר את כל תבואת**
 64 **וצרף היצא השדה שנה שנה, ומהאמר 'עשר תעשר' דורשים**
 65 **שבשני מעשרות הכתוב מדבר, אחד מעשר בהמה והאחר מעשר**
 66 **דגן, ומדיקש זה למדים שכשם שאין מקריבים מעשר בהמה בבמה**
 67 **כך גם אין צריך להביא אליה מעשר שני, וזהו טעם המשנה שלא**
 68 **כתבה מעשר שני נאכל בנוב ובגבעון.**

69 שואלת הגמרא: **מַכְלָל** – האם ניתן ללמוד מהדברים האמורים
 70 **דְּלִרְבִּי יְהוּדָה** הסובר שבבמה גדולה קרבו גם ליחיד חובות שאין
 71 קבוע להם זמן, **קָרַב מעשר בהמה בנוב ובגבעון, והוא הדין שנאכל**
 72 **שם מעשר שני. משיבה הגמרא: אין – אכן כן, דְּהָאֵמַר רַב אֲדָא פֶּר**
 73 **מִתְנָה, מַעְשֵׂר שְׁנֵי וּמַעְשֵׂר בְּהֵמָה נֶאֱכָלִין בְּנוּב וּבְגֵעוֹן דְּרַבִּי רַבִּי**
 74 **יְהוּדָה.**

75 מקשה הגמרא: כיצד נאכל בהן מעשר שני, **וְהָא בְּעֵי בִּירָה** – והלא
 76 הוא צריך להיאכל כנגד המקדש דווקא. מתרצת הגמרא: **וְלֹא תִּנְי**
 77 **(– והאם יש שנה) רַב יוֹסֵף, שָׁלַש בִּירוֹת הֵן, כְּלוּמַר, בְּשִׁלוּשָׁה**
 78 **מקומות שהיה אהל מועד היה נחשב כמקדש, 'שילה, ונוב וגבעון,**
 79 **ובית עזלמים – בית המקדש בירושלים. הוא, רב יוסף, תני לה – שנה**
 80 **ברייתא זו, והוא, רב יוסף עצמו, אָמַר (– פירש) לָהּ לְבִרְיָתָא,**
 81 **שדבריה אמורים לענין אכילת מעשר שני ואלילא – ולפי שיטתו**
 82 **דְּרַבִּי יְהוּדָה שנאכל בנוב ובגבעון, כאמור, שטעם הדבר הוא משום**
 83 **שהן נחשבות כבירה.**

84 שנינו במשנה: **בְּאֵי לִירוּשָׁלַיִם** [וכו'] נאסרו הבמות ולא היה להן
 85 היתר, והיא היתה נחלה.

86 הגמרא מביאה ברייתא המביאה מחלוקת דבר: **תַּנּוּ רַבִּנּוּ, נֹאמַר**
 87 **בפסוק אודות היתר הקרבת קרבנות בבמה (דברים יב ט) 'כִּי לֹא בָאתֶם**
 88 **עַד עֵתָה אֶל הַמִּנְוָחָה וְאֶל הַנִּחְלָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ, מִנְוָחָה'**
 89 **זו 'שילה (משכן שילה) ו'נחלה' זו 'ירושלים (בית המקדש), וְאֹמַר**
 90 **פסוק אחר (דברים יב ח) 'הִיָּתָה לִי נְחֻלָּתִי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם, וְאֹמַר עוֹד**
 91 **הפסוק שלאחריו 'הַעִיט צִבְעוֹ נְחֻלָּתִי לִי הַעִיט כְּכִיב עֲלֵיךְ, והכוונה**
 92 **לבית המקדש, ומוכח שנתכנה בשם 'נחלה, דְּבִרְבִּי יְהוּדָה. רַבִּי**
 93 **שְׁמַעוֹן אֹמַר, 'מְנוּחָה' זו 'ירושלים ו'נחלה' זו 'שילה, וְאֹמַר פסוק**
 94 **אחר (תהילים קלב יד) 'זֹאת מְנוּחָתִי עַד־ עַד שֶׁהָ אֲשֵׁב בִּי אֹיֹתֶיךָ,**
 95 **וְאֹמַר הפסוק שלפניו 'כִּי בַחַר ה' בְּצִיּוֹן אֹהֶל לְמוֹשֶׁב לּוֹ, וּמוֹכַח**
 96 **שבית המקדש שביציון מכונה בשם 'מנוחה'.**

97 הגמרא מבררת את דעת רבי שמעון. מקשה הגמרא: **בְּשִׁלְמָא לְמֵאן**
 98 **דְּאָמַר – מובן הדבר לרבי יהודה הסובר שמנוחה זו 'שילה, תִּינּוּ**
 99 **דְּכִתְבִּי 'אֶל הַמִּנְוָחָה וְאֶל הַנִּחְלָה', שהקדים הכתוב את המנוחה**
 100 **שהיא שילה לנחלה שהיא ירושלים, שאכן קדמה שילה לירושלים,**
 101 **אֶלָּא לְמֵאן דְּאָמַר – לרבי שמעון הסובר שמנוחה זו 'ירושלים ונחלה**
 102 **זו 'שילה, אם כן 'אֶל הַנִּחְלָה וְאֶל הַמִּנְוָחָה' מִכְּעֵי לִיָּה – צריך היה**
 103 **הפסוק לומר, ולהקדים את שילה לירושלים. מתרצת הגמרא: הָכִי**
 104 **קָאָמַר הפסוק, מה שמותרים אתם בהקרבה בבמות, הרי זה משום**
 105 **שלא מִכְּעֵיָא – לא זו בלבד שלמנוחה היינו לירושלים, דְּלֹא מְמִיתוּ**
 106 **(– לא הגעתם), אֶלָּא אֶפְּיֵלוּ לְנִחְלָה וְהִיא שִׁילָה, נְמִי לֹא מְמִיתוּ (– גם**
 107 **כן לא הגעתם), וכך מתפרש הפסוק, כי לא הגעתם אל המנוחה**
 108 **ואפילו לא אל הנחלה שלפניה.**

109 הגמרא מביאה ברייתא ובה דעות נוספות בביאור הפסוק: **תַּנּוּ דְּבִי**
 110 **(– שנו ברייתא בבית מדרשו של) רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, בְּשֶׁם רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל,**
 111 **זו זוו, המנוחה והנחלה, הכוונה בהן לשילה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחֵי**
 112 **אֹמַר, זו זוו הכוונה בהן לירושלים. לדעה זו לא נאסרו הבמות כלל**
 113 **עד שבאו לירושלים.**

114 הגמרא מבררת את דברי רבי ישמעאל ורבי שמעון בן יוחי. מקשה
 115 הגמרא: **בְּשִׁלְמָא לְמֵאן דְּאָמַר – מובן הדבר לפי רבי יהודה הסובר**
 116 **שמנוחה זו**

1 הגמרא שבה לבאר את חשבון ימי נוב וגבעון. אומרת הגמרא:
 2 לעשרים שנה אלו יש לצרף את השנים שמאו ועד בנין הבית, **דְּכִתְבִּי**
 3 **(מלכים א' ב א) 'וְהַיָּמִים אֲשֶׁר מָלַךְ דָּוִד עַל יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה**
 4 **בְּחֶבְרוֹן מִלֶּךְ שְׁבַע שָׁנִים** [וגו'] ובירושלם מִלֶּךְ שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים,
 5 ונמצא שיש להוסיף על העשרים עוד שלושים ושלוש, **וּבְשִׁלְמָה**
 6 **המלך כְּתִיב אודות בנין בית המקדש (דברי הימים ב' ג א) 'וַיְחַל לְבַנּוֹתוֹ**
 7 **בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּשָׁנֵי בָשָׁנָת אַרְבָּע לְמִלְכוּתוֹ,** נמצא שיש להוסיף עוד
 8 ארבע שנים, ועולה סך כל החשבון מעת פטירת עלי שבאו לנוב, ועד
 9 בנין בית המקדש שאו תמו ימי אהל מועד בגבעון, לחמישים ושבע
 10 שנים.

11 ומסיימת הברייתא, נמצא ששִׁשְׁתִּירֵיו לְמִשְׁכַּן שִׁילָה מתוך ארבע
 12 מאות ושמונים שנה שהיו מיציאת מצרים עד לבנין בית המקדש,
 13 **שָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים שָׁנָה הָסֵר שָׁנָה אַחַת, שהם שס"ט שנים.**
 14 שנינו במשנה: **בְּאֵי לְנוּב וּבְגֵעוֹן** [וכו'] הותרו הבמות.

15 הגמרא מבארת את מקור הדברים. מבררת הגמרא: **מֵאן הֵינִי מִילֵי –**
 16 **מהו המקור לכך שאחר חורבן שילה חזרו הבמות והותרו עד שנבנה**
 17 **בית המקדש בירושלים, דְּתַנּוּ רַבִּנּוּ, נֹאמַר אודות היתר הקרבה**
 18 **בבמות (דברים יב ח–ט) 'לֹא תַעֲשֶׂוּן כָּכָל אֲשֶׁר אָנֹכֶנּוּ עֹשִׂים פֶּה הַיּוֹם אִישׁ**
 19 **כָּל הַיָּשָׁר בְּעֵינָיו כִּי לֹא בָאתֶם עַד עֵתָה אֶל הַמִּנְוָחָה וְאֶל הַנִּחְלָה**
 20 **אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ, ביאור הפסוק הוא, 'אֶל הַמִּנְוָחָה' זו 'שילה,**
 21 **ז'אֶל הַנִּחְלָה' זו 'ירושלים, וכוונתו לומר שהיתר ההקרבה בבמות,**
 22 **שמקריב בהן את כל הישר בעיניו, הוא רק בעת שהיה אהל מועד**
 23 **בגלגל ועדיין לא הגיעו אל המנוחה בשילה ואל הנחלה בירושלים,**
 24 **כלומר שעדיין לא היה אהל מועד בשילה ועדיין לא נבנה בית**
 25 **המקדש בירושלים. ויש לשאול לָמָּה הִלְקֵן הכתוב, כלומר, למה**
 26 **הזכיר את שתיהן, שילה וירושלים, ולא היה די בהזכרת שילה שהיא**
 27 **מוקדמת לירושלים וכבר מעת שבאו אליה נאסרו הבמות וכל שכן**
 28 **שימשך איסורן לאחר מכן בעת שבאו לירושלים. והתשובה, כְּדִי**
 29 **לִיתֵן הִיָּתֵר הקרבה בבמות בִּין זֶה לָזֶה, בין שילה לירושלים,**
 30 **שביאתם לשילה לא אסרה את הבמות לעולם אלא לאותה שעה**
 31 **שהיו בה, ובעת שהרבה ובאו לנוב ולגבעון היו הבמות מותרות, ועל**
 32 **כן הוזכרה גם ירושלים לומר שביאתן אליה חזרה ואסרה את הבמות**
 33 **שהיו מותרות קודם לכן.**

34 הגמרא מביאה משא ומתן בנידון אכילת מעשר שני בנוב ובגבעון:
 35 **אָמַר לִיָּה רִישׁ לְקִישׁ לְרַבִּי יוֹחֵן, מַעְשֵׂר שְׁנֵי לִיתֵנִי – גם כן היה**
 36 **על המשנה להזכירו כמי שהובא לנוב ולגבעון. אָמַר לִיָּה רַבִּי יוֹחֵן,**
 37 **מַעְשֵׂר שְׁנֵי בְּגִירָה שוה 'שָׁם' 'שָׁם' מֵאֲרוֹן קָא יִלְפִי (– למדו, שנאמר**
 38 **אודות אכילת מעשר וקדשים (דברים יב ו–ז) 'וְהִבַּאתֶם שְׂמֵה עֲלֵיכֶם**
 39 **וְזָבְחֶיכֶם וְזֹאת מַעֲשֵׂוֹתֵיכֶם וְגו' וְאָכַלְתֶּם שָׁם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם, ונאמר**
 40 **בהקמת המשכן (שמות ג א) 'וַשְׁמֹתָ שֵׁם אֶת אֲרוֹן הָעֵדוּת, ויש ללמוד זה**
 41 **מזה ולומר שְׁבִיּוֹן דְּאֲרוֹן לֹא הָוָה (– היה) באהל מועד שבנוב**
 42 **ובגבעון, מַעְשֵׂר שְׁנֵי נְמִי לֹא הָוָא' (– גם כן לא היה), כלומר, שלא**
 43 **נאכל שם, שאין אכילת מעשר שני נהגת אלא לפני אהל מועד שבו**
 44 **הארון, ולכך לא הובא מעשר שני במשנה כמי שנאכל בנוב ובגבעון,**
 45 **משום שאכן לא נאכל בהן.**

46 חזר ושאל ריש לקיש את רבי יוחנן, **אִי הָכִי (– אם כן) פֶּסַח וְקִדְשִׁים**
 47 **נְמִי (– גם כן) נאמר שלא נאכלו בנוב ובגבעון, דְּבִגְזִירָה שוה 'שָׁם'**
 48 **'שָׁם' מֵאֲרוֹן יִלְפִי (– למדים), שהרי בפסוק האמור נזכרים גם שאר**
 49 **קרבתו, שנאמר שם 'והבאתם שמה עולותיכם וזבחיכם, ונאמר**
 50 **דְּבִיּוֹן דְּאֲרוֹן לֹא הָוָה בהן, אִינְהוּ נְמִי לֹא הָוּ – הם גם לא היו שם,**
 51 **כלומר, לא נאכלו בנוב ובגבעון, ומדוע נאמר במשנה שנאכלים. ועל**
 52 **כרחך שאין ללמוד גזירה שוה מהארון כלל, ושבה איפוא השאלה**
 53 **מדוע לא נאמר במשנה שמעשר שני נאכל בנוב ובגבעון.**

54 **אָמַר לִיָּה רַבִּי יוֹחֵן, יש ליישב את שאלתך באופן אחר, [דְּאָמַר לְךָ]**
 55 **הָא מְנִי – מיהו התנא של המשנה, רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיא, דְּאָמַר (לעיל קזח)**
 56 **אודות הקדשים הקרבים בבמות, שאף צְבוּר לֹא הִקְרִיבוּ בבמה**
 57 **גדולה אֶלָּא פֶּסַח וְחֻבּוֹת הַקְּבוּעַ לְהֵן זְמַן להקרבתם, כגון תמידים**
 58 **ומוספים, אֶכָּל חֻבּוֹת של ציבור, וכל שכן של יחיד, שְׂאִין קְבוּעַ לְהֵם**

הרי שדין הסמיכה הוא רק לפני ה', ולא בבמת יחיד. וכן שְׁחִיטָה
 צִפּוֹן, דְּבָתִּיב (שם א א), על ירך המזבח צִפּוֹנָה לְפָנֵי ה'. מִתְּנֹת
 כְּבִיב, דהיינו זריקת הדם באופן של שתי מתנות שהן ארבע, דְּבָתִּיב
 (שם א ה), [וורק] [וורקו את הדם] על המזבח כְּבִיב (כְּבִיב) אָשֶׁר
 פָּתַח אֶהָל מוֹעֵד, ומפסוק זה דרשו דין זה לעיל (ג), הרי שרק במזבח
 שבפתח אהל מועד נאמר כן ולא בבמת יחיד. הַנּוֹשֶׁה בַּמִּנְחוֹת,
 דְּבָתִּיב 'וְהַיָּיִף הַכֹּהֵן לְפָנָי ה''. הַנּוֹשֶׁה בַּמִּנְחוֹת, דְּבָתִּיב (שם ב ה)
 'וְהַיָּיִף אֶל הַמִּזְבֵּחַ', 'המזבח' הידוע, ולא לפני במת יחיד.
 שנינו במשנה: רַבִּי יְהוּדָה אָמַר אִין מְנַחָה כְּכֻמָּה.
 אָמַר רַב שְׁשֵׁת, לְדַבְרֵי תַנַּאי קַמַּא הָאוּמְרֵי יֵשׁ מְנַחָה כְּכֻמָּה, יֵשׁ גַּם
 הַקְּרֵבַת עוֹפּוֹת כְּכֻמָּה, וְלְדַבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה הָאוּמְרֵי שְׁאִין מְנַחָה
 כְּכֻמָּה, אִין גַּם הַקְּרֵבַת עוֹפּוֹת כְּכֻמָּה. שְׁנַאמַר בַּפְּרֹשֶׁת שְׁחִיטָה חוּץ
 (שם ז ט), 'וְזָבַח זְבָחֵי שְׁלָמִים לַה' אוֹתָם', וְתִיבַת 'אוֹתָם' מִמַּעַט שָׂרֵק
 זָבָחִים שֵׁיכִיּוֹם בְּדִין הַמְּבֹאֵר שֶׁם וְלֹא מְנַחָת, וְהֵינּוּ מִשּׁוּם שָׂרֵק
 הַזְּבָחִים רֵאוּיִים לְבִמְהָ, וְהַתַּנָּא שְׂמַדִּיק כֵּן, בּוֹדֵאֵי גַם דִּיק זָבָחִים וְלֹא
 עוֹפּוֹת. וְהַתַּנָּא שְׂטַבֵּר שְׁאִין לְדַרוּשׁ מֵיעוּט מִפְּסוּק הַזֶּה לַעֲנִין מִנְחוֹת, גַּם
 לֹא דַרְשׁ מִמֶּנּוּ לַמַּעַט עוֹפּוֹת.
 חוֹזֵר הַגְּמָרָא לְבַאֵר אֶת הַמְּקוֹר לְדִינֵים הַנוֹסְפִים הָאוּמּוּרִים בַּמִּשְׁנָה
 שְׁאִינֵם נוֹהֲגִים בַּבַּמַּת יְחִיד: וְכֹהֵן, דְּבָתִּיב (שם ז ט), 'וְיָרַק הַכֹּהֵן אֶת
 הַדָּם עַל מִזְבֵּחַ ה' פָּתַח אֶהָל מוֹעֵד'. דְּהֵינּוּ שְׂחָרִיךְ כֹּהֵן לְעֹבֶדְהָ דְּרוּקָא
 בַּפְּתַח אֶהָל מוֹעֵד, וְלֹא בַּבַּמַּת יְחִיד. בְּגַדֵי שָׂרֵת, שְׁנַאמַר בַּהֶם
 (כח ג), 'לְשָׂרֵת בְּקַדְשִׁי', דְּהֵינּוּ שְׁחִיזוּי לְלוּבֹשׁם נַאמַר רַק בַּמִּשְׁכָּן,
 וְלֹא בַּבַּמַּת יְחִיד. וְכֵלֵי שָׂרֵת, שְׁנַאמַר בַּהֶם (בַּמִּדְבָּר ז יב), 'אֲשֶׁר יִשְׂרְתוּ
 כֶּסֶם בְּקַדְשִׁי', דְּהֵינּוּ בַּמִּשְׁכָּן, וְלֹא בַּבַּמַּת יְחִיד. רִיחַ נִיחּוֹת, דְּבָתִּיב
 (וַיְקַרֵּא ז ט), 'פָּתַח אֶהָל מוֹעֵד וְהַקְּטִיר הַחֶלֶב לְרִיחַ נִיחּוֹת לַה'', הִרִי שְׁאִין
 מִצוֹת רִיחַ נִיחּוֹת נוֹהֲגַת אֵלָא בַּפְּתַח אֶהָל מוֹעֵד וְלֹא בַּבַּמַּת יְחִיד.
 מְחִיצָה כְּדָמִים, דְּהֵינּוּ הַסִּימֵן בַּחֲצֵי גוֹבַה הַמִּזְבֵּחַ הַמְּבֹדֵל בֵּין הַדָּמִים
 הַנּוֹרִקִים לַמַּעֲלָה וּבֵין הַדָּמִים הַנּוֹרִקִים לַמַּטָּה, דְּבָתִּיב (שְׁמוֹת כו ה)
 'וְהִיחַת הַרְשֵׁת עַד חֲצֵי הַמִּזְבֵּחַ', וּמִתִּיבַת 'הַמִּזְבֵּחַ' דוֹרְשִׁים שָׂרֵק
 בַּמִּזְבֵּחַ הַיָּדוּעַ שְׁבַמִּשְׁכָּן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת רִשֵׁת שְׁתַּפְּקִידָה לְהִיּוֹת מַחֲצִיזָה
 לְדָמִים וְלֹא בַּבַּמַּת יְחִיד. וְכֵן דוֹרְשִׁים בְּרִיחֵי צִדִּים, דְּבָתִּיב (שם מ לז)
 'וּבְקַרְבָּתְכֶם אֶל הַמִּזְבֵּחַ יִרְחֲצוּ', הַמִּזְבֵּחַ הַיָּדוּעַ.
 רַמִּי בַר חַמָּא מוֹסִיף שִׁישְׁנֵם אוֹפְנִים שְׁגַם בַּמַּת צִיבוֹר מִמוּעַט מְדִינִים
 אֵלֶּה: אָמַר רַמִּי בַר חַמָּא, לֹא שָׁנּוּ שְׁבַבְמַת צִיבוֹר צָרִיךְ מַחֲצִיזָה
 לְדָמִים, אֵלָא בְּקַדְשֵׁי כְּמָה (קַטְנָה וְהַקְּרִיבֹם בְּכַמָּה קַטְנָה) [גְּדוּלָּה
 וְהַקְּרִיבוּ כְּכֻמָּה גְּדוּלָּה] - בְּקַדְשִׁים שְׁהוֹקְדָשׁוּ לְשֶׁם בַּמַּת צִיבוֹר, וְבֹא
 לְהַקְּרִיבֵם שָׁם, אֵבֶל בְּקַדְשֵׁי כְּמָה קַטְנָה דְּקַרְבִּינָהוּ כְּכֻמָּה גְּדוּלָּה -
 בְּקַדְשִׁים שְׁהוֹקְדָשׁוּ לְשֶׁם בַּמַּת יְחִיד, וְבֹא לְהַקְּרִיבֵם בַּבַּמַּת צִיבוֹר,
 (יֵשׁ) [אִין] חִיצוּי - אִין הַקְּפָדָה הֵיכַן לְזָרוֹק אֶת דָּמָם.
 מוֹתִיב רַבָּה, שְׁנִינוּ בַּרְיֵיתָא, שְׁחִיטָה וְשׁוֹק הַנִּתְנִים לְכַהֲנִים מְקַרְבֵּן
 שְׁלָמִים וְתוֹרָה, וְתְרוּמַת לַחֲמִי תוֹרָה הַיִּתְנַת לְכַהֵן מֵאַרְבַּעַת מִינֵי
 הַלְחָמִים הַקְּרִיבֵם עִם קַרְבֵּן תוֹרָה, נִזְהָגִין דִּינָה גִּנְתָּם וְתִנְתָּם
 דְּרוּקָא אִם הוֹקְרָבוּ (בְּקַדְשֵׁי כְּמָה) [בְּכֻמָּה] גְּדוּלָּה, וְאִין נִזְהָגִין אִם
 הוֹקְרָבוּ (בְּקַדְשֵׁי כְּמָה) [בְּכֻמָּה] קַטְנָה, וּמִשְׁמַע שְׁבַבְמָה גְּדוּלָּה הֶם
 נוֹהֲגִים תְּמִיד, וְאִפִּילוּ בְּקַרְבְּנוֹת שְׁהוֹקְדָשׁוּ עַל מִנַּת לְהַקְּרִיבֵם בְּכַמָּה
 קַטְנָה. מִתְּרַצַּת הַגְּמָרָא: אִימָא - תַּקֵּן בַּרְיֵיתָא וְאִמּוֹר כֵּךְ, נִזְהָגִין
 (בְּכַמָּה) [בְּקַדְשֵׁי כְּמָה] גְּדוּלָּה - אִם הוֹקְדָשׁוּ לְשֶׁם כְּמָה גְּדוּלָּה,
 וְהוֹקְרָבוּ בָּהּ, וְאִין נִזְהָגִין (בְּכַמָּה) [בְּקַדְשֵׁי כְּמָה] קַטְנָה - אִם
 הוֹקְדָשׁוּ לְשֶׁם כְּמָה קַטְנָה, וְאִפִּילוּ אִם הַעֲלָה אוֹתָם בְּכַמָּה גְּדוּלָּה,
 וְכַדְבְּרֵי רַמִּי בַר חַמָּא.
 לְשׁוֹן אַחֲרָת: אִיבָא דְאָמַרִי, אָמַר רַמִּי בַר חַמָּא, לֹא שָׁנּוּ דִין מַחֲצִיזָה
 דָּמִים בַּבַּמַּת צִיבוֹר, אֵלָא (בְּקַדְשֵׁי) [בְּזֻמֵּן] כְּמָה גְּדוּלָּה וְהַקְּרִיבֵן
 כְּכֻמָּה גְּדוּלָּה, כְּלוֹמַר בּוֹמֵן אִיסוּר הַבַּמַּת, וּבְקַרְבְּנוֹת שְׁהוֹקְרָבוּ בְּכַמָּה
 גְּדוּלָּה, אֵבֶל (בְּקַדְשֵׁי) [בְּזֻמֵּן] כְּמָה קַטְנָה, כְּלוֹמַר בּוֹמֵן שְׁהַבַּמַּת
 מוֹתָרוֹת, אַף עַל גַּב דְּקַרְבִּינָהוּ כְּכֻמָּה גְּדוּלָּה, וְאִפִּילוּ הוֹקְדָשׁוּ
 מִתְּחִילָתָם לְשֶׁם כְּמָה גְּדוּלָּה, אִין חִיצוּי - אִין הַקְּפָדָה הֵיכַן לְזָרוֹק אֶת
 דָּמָם.
 רַבָּה מַקְשָׁה עַל דְּבָרֵי רַמִּי בַר חַמָּא: (לִימָא מֵסִיעֵי לִי) [מְתִיב רַבָּה],

שִׁילָה וְאִילוּ נִחְלָה זֶה יְרוּשָׁלַיִם, אִי נָמִי אִיבָא - אוֹ אִף לְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 הַסּוֹבֵר לְהִיפֵךְ, שְׁמַנּוּחָה זֶה יְרוּשָׁלַיִם וְנַחְלָה זֶה שִׁילָה, מוֹבֵן, דְּהֵינּוּ
 דְּבָתִּיב 'אֶל הַמִּנְחוֹת וְאֶל הַנְּחֻלָּה', שְׁהַמְכוּן לְשׁוֹן מִקּוּמוֹת, אֵלָא
 לְמַאן דְאָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל זֶה זֶה שִׁילָה אוֹ לְמַאן דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בֵּן יוּחִין זֶה זֶה יְרוּשָׁלַיִם, מְדוּעַ חִילְקָה הַתּוֹרָה וְאִמְרָה 'אֶל הַמִּנְחוֹת
 וְאֶל הַנְּחֻלָּה' שְׁמַשְׁמַע שְׁנֵי מִקּוּמוֹת הֵן, הֵלֹא 'אֶל הַמִּנְחוֹת וְהַנְּחֻלָּה'
 מִיבְעֵי לִי - הִיא הַתּוֹרָה לְמוֹר. קְשִׁיָא.
 הַגְּמָרָא מְבַרְרַת אֶת פִּירוּשׁ הַשְּׁמוֹת 'מִנְחוֹת' וְנַחְלָה' לְשׁוֹן הַדְּעוּת
 שְׁבַרְיֵיתָא זֶה. שְׂאֵלַת הַגְּמָרָא: בְּשִׁילָה לְמַאן דְאָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל
 זֶה זֶה הַכּוֹטְנָה בְּהֵן לְשִׁילָה, יֵשׁ לְפָרֵשׁ שְׁנַקְרָא 'מְנַחָה' דְּנַחֵוּ בַּהּ
 מְכִיבוֹשׁ הָאָרֶץ שְׁהִיא קוֹדֵם לְכֵן בְּאַרְבַּע עָשָׂר הַשְּׁנַיִם שְׁהִיא אֶהָל
 מוֹעֵד בַּגְּלָגֵל, וְכֵן נַקְרָא 'נְחֻלָּה' (זוּ) מִשּׁוּם דְּפָלְגוּ הַתָּם ו-שְׁחֻלְקוּ
 בְּהֵן נְחֻלוֹת לְשִׁבְטִים, דְּבָתִּיב (וַיִּחְלַק יְהוָה יְהוֹשֻׁעַ וַיִּפְלַח
 לָהֶם גְּזֵרֶל בְּשִׁילָה עַל פִּי ה'), אֵלָא לְמַאן דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן יוּחִין
 זֶה זֶה יְרוּשָׁלַיִם, מְדוּעַ נַקְרָא כֵן, בְּשִׁילָה - מוֹבֵן מַה שְׁנַקְרָא
 'נְחֻלָּה' לְפִי שְׁהִיא נְחֻלָּת עוֹלָמִים, שְׁשֶׁם מְקוֹם הַמְּקֹדֵשׁ לְעוֹלָם, אֵלָא
 מַה שְׁנַקְרָא 'מְנַחָה' מֵאִי 'מְנַחָה', וּמְדוּעַ נַקְרָא כֵן. מִשִּׁיבָה
 הַגְּמָרָא: עַל שֶׁם שְׁהִיא מְקוֹם מְנַחָת אֶרֶץ הַבְּרִית, דְּבָתִּיב 'וַיְהִי כִּנְחֻת
 הָאָרֶץ'.
 מַקְשָׁה הַגְּמָרָא: בְּשִׁילָה לְמַאן דְאָמַר זֶה זֶה יְרוּשָׁלַיִם, אֵבֶל בּוֹמֵן
 מִשְׁכַּן שִׁילָה הוּא שְׂרָיָא ו-הִיו מוֹתָרוֹת הַבַּמַּת, הֵינּוּ דְּבָתִּיב (שְׁפֹטִים
 יג יט) 'וַיִּקַּח מִנְחוֹת אֶת גְּדֵי הַעֲדוּם וְאֶת הַמִּנְחָה וַיַּעַל עַל הַצִּיּוֹר לַה'',
 שְׁהַקְּרִיב קְרַבְנוֹת שִׁילָה בַּמִּזְבֵּחַ בְּאוֹהֵל מוֹעֵד אֵלָא עַל הַסְּלַע בַּשְּׂדֵה,
 שְׁהִיא הַדְּבַר מוֹתֵר כִּיּוֹן שְׁהוֹתָר אוֹ הַבַּמַּת, אֵלָא לְמַאן דְאָמַר זֶה זֶה
 שִׁילָה, וְכַמֹּת הוּא אֶסְרִין ו-הִיו אֶסְרוֹת. אִם כֵּן, מֵאִי 'וַיִּקַּח מִנְחוֹת'
 וְגו', הֵלֹא נִמְצָא שְׁהַקְּרִיב קְדִשִׁים בַּחוּץ. מִתְּרַצַּת הַגְּמָרָא: הוֹרְאָת
 שְׁעָה הִיחָה, שְׁהוֹרָה לָהֶם כֵּן הַמַּלְאַךְ.
 בְּרִייתָא נוֹסֶפֶת: תַּנָּא רַבִּי ו-נִשְׁנְתָה בְרִייתָא בֵּית מִדְרָשׁוּ שֶׁל רַבִּי
 יִשְׁמַעְאֵל, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן יוּחִי דְאָמַר זֶה זֶה ו-מִנְחוֹת וְנַחְלָה הֵן
 יְרוּשָׁלַיִם, וְשֵׁל אַבְרַחָמָא הַמְּבֹאֵת לְעִיל (ע"א) בְּשֶׁם רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל
 רַבִּם שְׁאִמְר שׁוּזוּ יֵשׁ שִׁילָה. וְסִימְנֵךְ לְזִכּוֹר דְּבַר זֶה, מִשְׁבֵּי קֵרָא
 לְנַבְרִי ו-מִשְׁךְ אִישׁ אַחַד אַנְשִׁים אַחֲרֵיהֶם, דְּהֵינּוּ מִשְׁךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן
 יוּחִי אֶת תְּלַמְדֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל לְנֻטוֹת מְדַעַת רַבִּי וְלְסַבּוֹר כְּמוֹתוֹ.
 שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה: כָּל הַקְּדָשִׁים [וְכוּ']. אָמַר רַב כְּהֵנָּא, לֹא שָׁנּוּ שְׁאִין
 כָּרַת בְּקַדְשִׁים שְׁהוֹקְדָשׁוּ בִּשְׁעַת הֵיחָד הַבַּמַּת וְהוֹקְרָבוּ בּוֹמֵן אִיסוּרֵן,
 אֵלָא בְּשְׁחִיטָה, שְׁכֵן בְּפֹסְקִים הַעוֹסְקִים בְּדִין זֶה נַאמַר לְשׁוֹן 'זִבְחֵיךָ',
 אֵבֶל בְּהַעֲלָתָהּ בַּבַּמָּה, כָּרַת נָמִי מִיחֵיב. מֵאִי מַעֲמָא, מִשּׁוּם
 דְּבַפְּרֻשָׁה שְׁלֹאֲחֵר מִכֵּן אָמַר קְרָא (וַיְקַרֵּא ז ח-ט) 'וְאֵלֵיהֶם תֹּאמַר וְגו'
 אָשֶׁר יַעֲלֶה וְגו' וְנִכְרַת' וְגו', וְאִף שְׁמַדוּבֵר שֶׁם בְּקַדְשִׁים שְׁהוֹקְדָשׁוּ בּוֹמֵן
 אִיסוּר בַּמַּת, מְכַל מְקוֹם הִרִי זֶה כֵּאִילוּ אִמּוֹ, 'עַל הַסְּמוּכִין תֹּאמַר'
 דְּהֵינּוּ שְׁחִיבוֹת הַכָּרַת עַל הַעֲלָאָה אִמּוֹר גַּם לְגַבֵּי הַפְּרֻשָׁה הַסְּמוּכָה
 קוֹדֵם לָכֵן.
 מְתִיקָה לַהּ רַבָּה, מִי כְּתִיב 'וְעֵלֵיהֶם תֹּאמַר', שְׁהִיא הַפִּירוּשׁ עַל
 הַפְּרֻשָׁה הַקּוֹדֶמַת, וְהִרִי 'אֵלֵיהֶם' כְּתִיב (וְאֵלֵיהֶם קְרִינֵן), כְּלוֹמַר,
 לְיִשְׂרָאֵל הַנּוֹכְרִים שֶׁם קוֹדֵם לָכֵן. וְעוֹד קְשָׁה, שְׁהִרִי תַנָּא, אֲרַבְעָה
 כְּלָלוֹת הֵיחָד רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר בְּקַדְשִׁים, וְאֵלוֹ הֵם: א. הַקְּרִישֵׁן
 בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבַּמַּת וְשָׁחַט וְהַעֲלָה בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבַּמַּת, בַּחוּץ,
 הִרִי הֵן בְּאִיסוּר עֲשָׂה, וְלֹא תַעֲשֶׂה, וְיֵשׁ כְּהֵן כָּרַת. ב. הַקְּרִישֵׁן בְּשַׁעַת
 הֵיחָד הַבַּמַּת, וְשָׁחַט וְהַעֲלָה בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבַּמַּת, הִרִי הֵן בְּשַׁעַת
 וְלֹא תַעֲשֶׂה וְאִין כְּהֵן כָּרַת. ג. הַקְּרִישֵׁן בְּשַׁעַת אִיסוּר הַבַּמַּת, וְשָׁחַט
 וְהַעֲלָה בַּחוּץ בְּשַׁעַת הֵיחָד הַבַּמַּת, הִרִי הֵן בְּשַׁעַת, וְאִין כְּהֵן (כֵּלָא)
 [כָּרַת לֹא] תַעֲשֶׂה. ד. הַקְּרִישֵׁן בְּשַׁעַת הֵיחָד הַבַּמַּת, וְשָׁחַט וְהַעֲלָה
 בְּשַׁעַת הֵיחָד הַבַּמַּת, פְּטוֹר מִכְּלוּם, הִרִי שְׂרִיב שְׁמַעוֹן לֹא מַחֲלֵק בֵּין
 שְׁחִיטָה לְהַעֲלָאָה. מִסִּיקָה הַגְּמָרָא: תִּיבּוּתָא דְּרַב כְּהֵנָּא, תִּיבּוּתָא.
 שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה: וְאֵלוֹ קְדָשִׁים [וְכוּ'], וְמַה בֵּין בַּמַּת יְחִיד לְבַמַּת צִיבוֹר
 וכו'.
 מְבַאֲרַת הַגְּמָרָא אֶת הַמְּקוֹר לְכָךְ שְׁהַדִּינִים הַמוֹכְרִים בַּמִּשְׁנָה אִינֵם
 נוֹהֲגִים בַּבַּמַּת יְחִיד: סְמִיכָה, דְּבָתִּיב (וַיְקַרֵּא א ג-ד), 'לְפָנָי ה', וְסִמְךְ,

1 מה עופות שאין המום פוסל בהן. דאמר מר (תמורה דף יד.) אין תמות וזכרות
 2 בעופות: זמן פוסל בהן. דהא רבינהו להו גבי פיגול בפי' בית שמאי (לעיל מד.) אלמא
 3 פסול בהו זמן: תורת זבח השלמים. תורה אחת לכל השלמים ואפילו לשלמי במה
 4 קטנה למה שאמור בענין ומה אמור באותו ענין זמן לתורה וזמן לשלמים ומחשבת
 5 פיגול דהא דאיצטריך לרבינוהו משום דאתי מבנין אב דהלן ישרף והיוצא ישרף דלא
 6 יפסול דהא זמן לפיכך הוצרך לרבותו: לעשות זמן כמה קטנה כזמן כמה גדולה.
 7 לתורה יום ולילה ולשלמים שני ימים ולילה אחד ונותר נמי מפיגול יליף (שם) מג'ש
 8 דעון ען וטמא נמי בהדיא פרשתא כתיב (ויקרא ז) והנפש אשר תאכל וגו':
 הדרן עלך פרת חטאת וסליקא לה מסכת זבחים

1 ומה עופות שאין המום פוסל בהן. דאמר מר (תמורה דף יד.) אין תמות וזכרות
 2 בעופות: זמן פוסל בהן. דהא רבינהו להו גבי פיגול בפי' בית שמאי (לעיל מד.) אלמא
 3 פסול בהו זמן: תורת זבח השלמים. תורה אחת לכל השלמים ואפילו לשלמי במה
 4 קטנה למה שאמור בענין ומה אמור באותו ענין זמן לתורה וזמן לשלמים ומחשבת
 5 פיגול דהא דאיצטריך לרבינוהו משום דאתי מבנין אב דהלן ישרף והיוצא ישרף דלא
 6 יפסול דהא זמן לפיכך הוצרך לרבותו: לעשות זמן כמה קטנה כזמן כמה גדולה.
 7 לתורה יום ולילה ולשלמים שני ימים ולילה אחד ונותר נמי מפיגול יליף (שם) מג'ש
 8 דעון ען וטמא נמי בהדיא פרשתא כתיב (ויקרא ז) והנפש אשר תאכל וגו':
 הדרן עלך פרת חטאת וסליקא לה מסכת זבחים

המשך ביאור למס' זבחים ליום ראשון עמ' א

35 שְׁנֵאמַר בענין ירידת ה' על הר סיני במתן תורה (תהלים טו ט), 'קול ה'
 36 יחלל אילות ויחשף יערות/ ופירושו, קולו של הקב"ה שנשמע במתן
 37 תורה, והפחיד את העמים החזקים כאילות, והעמידה המשוליים לעצי
 38 היער הופשטו מכבודם. ו'בְּהִיכְלוּ פוּלוֹ אוֹמַר כְּבוֹד' - ובהיכלו של
 39 כל מלך ומלך, כולו אומר כבוד להקב"ה, לפי שנתקבצו בולם אצל
 40 בלעם הרשע ואמרו לו, מה קול ההמון אשר שמענו, שמא מבול
 41 בא לעולם, (אמר להם) האם ה' למבול יושב' (שם טו ט), כלומר האם
 42 הקב"ה עומד להביא שוב מבול. [אמר להם] בלעם, 'וישב ה' מלך
 43 לעולם', כלומר, כבר נשבע הקדוש ברוך הוא שאינו מביא מבול
 44 לעולם. אמרו לו לבלעם, שמא מבול של מים אינו מביא, אבל
 45 מבול של אש מביא על העולם, שְׁנֵאמַר (שעריה טו טו) 'כי הנהא באש
 46 ה' נשפט - עושה משפט לאומות העולם. אמר להן בלעם, כבר
 47 נשבע שאינו משחית כל בשר. שאלו האומות את בלעם, ומה קול
 48 ההמון הזה ששמענו. אמר להם בלעם, חמדה מוכה שהיא התורה
 49 יש לו בבית נגזרו שהיתה נגזרה אצלו תשע מאות ושבעה וארבעה
 50 דורות קודם שנקרא העולם וביקש ליתנה לבניו, שְׁנֵאמַר (תהלים טו
 51 א) 'ה' עוז לעמו יתן, רעוה היא התורה שהיא מענום של ישראל.
 52 [מיד] פתחו בולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום'. ומאחר
 53 ומצאנו שאומות העולם הכירו בישראל שהם עמו של הקב"ה ושנתן
 54 להם את התורה, מסתבר שגם יתרו שהתגייר עשה זאת כששמע על
 55 מתן תורה לישראל.
 56 רבי אליעזר אומר, קריעת ים סוף שמע יתרו וכן, שְׁנֵאמַר (יהושע
 57 א) 'וייהי כשמוע כל מלכי האמורי וגו' את אשר הוביש ה' את מי
 58 הירדן מפני בני ישראל וגו' וימס לבכם ולא היה כם עוד רוח מפני בני
 59 ישראל'. ואף רחב הזונה סיפריה על פחדם של האומות כששמעו בני
 60 קריעת ים סוף, ואמרה לשלוחי יהושע (שם ב ט) 'כי שמענו את אשר
 61 הוביש - הפך ליבשה ה' את מי ים סוף, ובפסוק שלאחריו נאמר
 62 וינשמע וימס לבבנו ולא קמה עוד רוח באיש מפניכם, ומסתבר שיתרו
 63 התגייר כששמע זאת.
 64 שואלת הגמרא: מאי שנא הָתָם - מדוע שונה הלשון שם כאשר
 65 האומות שמעו על בקיעת הירדן, דְאָמַר (ליה) - שנאמר שם 'ולא
 66 היה כם עוד רוח', ומאי שנא הָתָם - ומדוע שונה הלשון כששמעו
 67 על קריעת ים סוף, דְאָמַר - שנאמר 'ולא קמה עוד רוח באיש'.

1 כד) 'ויאמר משה גם אתה תתן פְּדִינֵנוּ זְבָחִים וְעֹלוֹת וְעִשְׂיֵנוּ לַה'
 2 אֱלֹהֵינוּ', ולכאורה תיבת 'זבחים' משמעותה 'שלמים', שהרי 'עולות'
 3 כתוב בנפרד, והכוונה שפרעה יתן להם בהמות להקריב שלמים
 4 ועולות, והלא קודם מתן תורה דינם היה כדון בני נח, ומוכח שבני נח
 5 הקריבו שלמים.
 6 מתרצת הגמרא: כוונת משה היתה שפרעה יתן להם 'זבחים', כלומר
 7 בהמות הנשחטות לאכילה וגם עולות להקריבה.
 8 מקשה הגמרא: והא פתיב - והלא כתוב (שם יב) 'ויקח יתרו [חורתן
 9 מִשֶׁה] עֹלָה וזָבָחִים לאלהים', ולכאורה הכוונה שקודם מתן תורה
 10 ושריבם היה כדון בני נח) הקריב יתרו עולה ושלמים לה'. מתרצת
 11 הגמרא: הפסוק ההוא בענין יתרו, לְאַחַר מִתֵּן תּוֹרָה הוּא דְבִתְיָב,
 12 ולאחר מתן תורה כאשר חלה קדושת ישראל על העם, הקריבו עולה
 13 ושלמים.
 14 מקשה הגמרא: הניחא לְמַאן דְאָמַר - מובן הדבר לדעה הסוברת
 15 ש[יתרו] אחר מתן תורה היה, אלא לְמַאן דְאָמַר - לדעה הסוברת
 16 ש[יתרו] קודם מתן תורה היה, מאי איכא לְמִימַר - כיצד תישב
 17 את הפסוק שאומר שיתרו הקריב שלמים, הלא לפני מתן תורה
 18 נחשבו כולם לבני נח. דְאִיתְמַר - שכך נאמרה מחלוקת האמוראים
 19 בבית המדרש, פני רבי חייא ורבי יהושע פן לוי נחלקו, חד אמר
 20 יתרו קודם מתן תורה היה, וחד אמר יתרו אחר מתן תורה היה.
 21 מתרצת הגמרא: לְמַאן דְאָמַר יתרו קודם מתן תורה היה, קָכַכּר
 22 כמאן דאמר לעיל ששלמים הקריבו פני נח ועל כן הקריב יתרו
 23 שלמים.
 24 הגמרא תולה את מחלוקת האמוראים [מתי היה מעשה יתרו]
 25 במחלוקת תנאים: בְּתַנְיָא - כך נחלקו גם התנאים. נאמר בפסוק (שם
 26 ח א) 'וישמע יתרו כהן מדיון, יש לשאול מה שמועה שמע וכן
 27 ונתגזיר - איזו שמועה שמע שהביאה אותו להתגייר. רבי יהושע
 28 אומר, מלחמת עמלק שמע וכן, שהרי פתיב בְּצֵדוֹ - כתוב בפסוק
 29 שקדם לביאתו של יתרו (שמות ז יג) 'ויחלש יהושע את עמלק ואת
 30 עמו לפי חרב', ומסמיכות הפסוקים יש ללמוד ששמועה זו הביאה
 31 אותו להתגייר.
 32 רבי אליעזר המודעי אומר, מתן תורה שמע [ויכא], שְׁבִשְׁנִיתְנָה
 33 תּוֹרָה לִישְׂרָאֵל הִיָּה קוֹלוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה הוֹלֵךְ מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ
 34 וְכָל [מַלְכֵי] עוֹבְרֵי בּוֹכְבִים אַחֲזָתָן רַעְדָה פְּתִיכְלֵיהֶן וְאָמְרוּ שִׁירָה,

המשך ביאור למס' זבחים ליום רביעי עמ' ב

10 שהוקדשה לשם עולת יחיד ונשחטה בחורף, שְׁהַכְנִיחָה אַחֲרֵי
 11 שחיטתה לפגנים - אל תוך המחיצות המקיפות את במת הציבור,
 12 קְלִטְנָה מְחִיצוֹת לְכָל דְבָר, שכל דיניה כעולה שהוקדשה לשם במת
 13 ציבור. וילולו רמי בר חמא אמו, שאם הוקדשה לשם במת יחיד,
 14 וללישאנא שהינה אם זה זמן שנדהג בו במת יחיד, אין נוהגים בה דיני
 15 במת ציבור.
 16 הגמרא מביאה ספק בענין קליטת מחיצות: בְּעֵי רַבִּי יוֹדָא, עוֹלָת -
 17 עולה שהוקדשה לשם בְּמַת יָחִיד,

1 שנינו בברייתא, שְׁחֹזָה וְשׁוֹק וְתְרוּמַת לְחֵמֵי תּוֹרָה נוֹהֲגִין (בקרשי
 2 במה) [בְּקָמָה] גְדוּלָה, וְאֵין נוֹהֲגִין (בקרשי במה) [בְּקָמָה] קָמָנָה,
 3 ומשמע שבבמה גדולה הם נוהגים אף בזמן היתר הבמות. מתרצת
 4 הגמרא: אֵימָא - תקן בברייתא ואמור כר, נוֹהֲגִין (בבמה) [בְּזִמַּן
 5 בְּמָתָה] גְדוּלָה, כלומר בזמן איסור הבמות, וְאֵין נוֹהֲגִין (בבמה) [בְּזִמַּן
 6 בְּמָתָה] - בזמן היתר הבמות, לא בבמת יחיד ולא בבמת ציבור,
 7 וכדברי רמי בר חמא.
 8 אומרת הגמרא: וּפְלִיגָא דְרַבִּי אֱלֵעָזַר - בדבר זה חולק רמי בר חמא
 9 על רבי אלעזר, דְאָמַר רַבִּי אֱלֵעָזַר, עוֹלָת בְּמַת יָחִיד - עולה